

BÀI 53.

7.

"Đi Tìm Thời Gian Đã Mất".

Sàigòn, thứ Sáu 13/2/1976

Từ hôm nay bắt đầu cộng tác trở lại với ban nhạc Duy Quang sau một thời gian gián đoạn.

Buổi chiều, tôi nghe Nguyễn nói điệu hóm hờ:

“Tháng Tư năm nay, Nguyễn sẽ về dạy trên Dalat. Tưởng tượng đến một cuộc sống ảm đạm trồng hoa trên ấy, Nguyễn cảm động lắm!”

Thật nhanh, nỗi buồn lạnh lẽo phủ sâu trên từng sợi tim tôi.

Thật sự, mỗi khi vẽ hình đến điều xa cách trong tương lai thì tôi thường phản ứng bằng cái cười giễu cợt với chính nội tâm mình đang bấn loạn; nhưng nếu có lúc nào phải đối diện với thực tế sự thật ấy, lại nghe chán nản vô cùng. Muốn nói với chàng những tâm sự thầm kín như vậy, nhưng rồi lại giữ kín cho riêng mình mọi nỗi. Lòng tự nhủ, hãy còn hơn một tháng nữa mới đến tháng Tư!

Đêm, trở về căn gác, trong làn ánh sáng nhạt nhòa hiu hắt, tưởng tượng đến một ngày chia cách mà phải đối diện với mọi vật đã chứng kiến, áp ứ hằng ngày mới tình trong mấy tháng... tôi chợt kinh hoàng. Rõ ràng là tôi thấy trước được nỗi đau khổ của mình cao đến chùng nào khi ấy! Trái tim cơ hồ oằn xuống trong nỗi thăng thốt hoang mang.

Măn yêu Nguyễn, Nguyễn ơi!

Đâu bao giờ Măn muốn mất Nguyễn, đâu bao giờ muốn mất đi những buổi chiều dịu dàng của thuở hôm nay. Vậy mà rồi Măn phải mất đó.

Ban chiều ngồi với Nguyễn trong quán rượu Ông Già, có lúc Măn đã nhìn quanh để xác định cho mình nỗi tê dại tâm hồn sẽ cao đến cỡ nào nếu một ngày kia mất Nguyễn mà phải bắt chợt đi ngang qua đó.

Không! Măn yêu Nguyễn, dù rằng bề mặt cợt cười biếm nhạo thì trong tim Măn vẫn chỉ là hình ảnh Nguyễn chiếm ngự. Măn chỉ van nài Thượng Đế cho Măn giữ mãi những tháng ngày tự do yêu Nguyễn như hôm nay.

Nhưng, làm sao được? Rồi Nguyễn phải trở về cái nơi đã bỏ ra đi. Rồi Nguyễn cũng làm quen được với mọi sự không có Măn bên cạnh. Và rồi Măn cũng trở về với nỗi cô đơn thân thuộc,

cũng làm quen lại với bộ mặt dối trá thân nhiên như vẫn có xưa nay...

Nhưng còn khoảng trống đêm khuya khi trở giấc nhớ thương dào dạt, làm sao mình còn tỏ bày với nhau, làm sao trong mỗi buổi chiều Mẫn còn nói được với Nguyễn?

Mẫn đau khổ, Nguyễn ạ!

Đành vậy! Rồi chúng mình cũng phải xa nhau!

Có điều, cũng như đêm qua, đêm nay Mẫn vẫn nhắc lại câu nói: “Mẫn chỉ yêu Nguyễn và còn yêu Nguyễn mãi trong tâm hồn đơn chiếc. Lúc nào buồn, xin hãy đi kiếm Mẫn! Mẫn sẵn sàng giang rộng hai tay và đưa Nguyễn đi uống rượu!”

[]

“À la Recherche du Temps Perdu...”

Sàigòn, thứ Sáu 13/2/1976

Sáng nay giam mình suốt buổi ở nhà, ta chép lại cho nàng bài Từ về ở ẩn, thấy tâm hồn dịu lắng. Tưởng tượng một cuộc sống ẩn dật trông hoa mà nghe lòng thật cảm động. Nằm đọc sách, nhớ nàng xa xăm. Ta không quen ở nhà như hôm nay nên thấy thật bức bách. Chỗ dung thân thoải mái nhất của ta là vỉa phố, khoảng trời cao lồng lộng, đi mãi, suy nghĩ vẩn vơ, hoặc la cà ở những quán café lộ thiên, nói cuông...

Buổi chiều ngồi với nàng nơi quán rượu ông già, ta cố né tránh thật nhiều về câu chuyện hôm qua. Ngu quá! Có nàng bên cạnh thì chỉ việc uống rượu, sao lại nói mơ hồ lồi thối làm gì?

Nàng bày tỏ với ta ý định đi Dalat cùng ban nhạc, làm văn công trên núi. Ta ngạc nhiên và tán thưởng với nàng.

*Rồi sao đây? Nàng đi Dalat, nếu điều ấy hiển nhiên thì ta làm sao hả? Ta chẳng nắm gì được về ngày mai của mình. Cái ý nghĩ tháng 4 qui ẩn, lên núi trông hoa, uống rượu đăm chiêu... trở lại mơ màng trong óc. Nàng có nghĩ gì không? Ta thấy nàng thoáng nét buồn. Ta thương nàng quá! Nàng ơi, ta bảo với nàng ta đi Dalat nhưng lòng ta lại rối bời. **Mình yêu nhau không có tương lai nàng ạ.** Đau lòng quá! Cái so le quái quỷ nào rồi cũng qui nạp về thành phố ngột ngạt ấy.*

Thật tình ta không nghĩ gì được nữa bởi vì đã nghĩ quá nhiều. Chỉ tự tạo cho mình vẻ mặt đáng ghét, luôn luôn có khuynh hướng nguy tín với chính mình. Trong câu chuyện rượu, ta nhắc đến vườn hoa ở Dalat, một mảnh vườn nhỏ, ta chăm hoa cho nàng thưởng thức. Cuộc sống lặng lẽ bình thân nhưng đầy ắp hạnh phúc. Từ bây giờ, ta đã thấy yêu cái đều đặn êm ái ấy rồi!

[]

